

RECENSIE

Geschreven op de napijn van de mijnhistorie

De metamorfose is een feit. Er is een nieuwe start gemaakt. Gisteren is vervangen door vandaag.

De nieuwe artistieke inspirators van Toneelgroep Maastricht voegen in hun eerste gezamenlijke voorstelling de daad van een andere speelstijl bij de woorden van hun nieuwe visie. Limburg als 'kloppend hart van een internationale regio' staat in hoofdletters op hun agenda. En dus wordt er afgetrapt met een tekst geschreven op de napijn van de mijngeschiedenis. Een jongeman (Servé Hermans) heeft het Limburg van na de mijnsluitingen verlaten om er nooit meer terug te komen. Maar omdat zijn moeder op sterven ligt, reist hij met zijn zwangere vriendin (Joke Emmers) vanuit zijn woonplaats Berlijn terug naar de

mijnstreek. Die reis vormt het geraamte van het stuk. En de gesproken woorden de aankleding. Schrijver Jibbe Willems verbindt treffend mooie poëzie met pijnlijk engagement en geeft met humor kleur aan de dramatische lijn. De speelvloer is bedekt met donkere vierkante platen vol bulten als eierkolen. De spelers en muzikanten zijn in grijs en zwart gekleed. Alleen de zwijgende moeder (de prachtig zingende sopraan Lies Verholle) heeft een bruingele jurk aan. Zij zit aan de kopse kant van een lange tafel vol aardappelen en schilt en zingt. De voorstelling begint met een tot oorverdovend lawaai aanzwellend muzikaal geweld dat met een klap stopt. Waarna donkerslag. Zoals de mijnlift de koempels het donker injoeg.

Meteen daarna vliegen de frites letterlijk over het podium. Kortere kan het leven aan de onder- en bovenkant van het toenmalige maaiveld niet geïntroduceerd worden. De teksten van de twee sterk acterende spelers worden nagenoeg doorlopend begeleid door klanken en ritmes vanuit de band Het ZUIDEN. Een voortdurende onderstroom die onder de monologen en dialogen het ritme van de reis schrijft. Tot aan de ontroerende thuiskomst!

► **Artistieke inspirators van Toneelgroep Maastricht voegen de daad bij het woord van hun nieuwe visie.**

Die mag, nee, die moet, in stilte. De (nieuwe) speelstijl sluit aan bij een ontwikkeling die al geruime tijd - vooral bij jonge makers - aan de gang is. Een cross-over tussen alle mogelijke vormen van performen: treed in je rol wanneer het moet, zing vol overtuiging waar het kan en vertel vooral zo 'gewoon' mogelijk, zonder poespas, wat je te vertellen hebt. Die speelwijze maakt de band tussen publiek en spelers sterker; intiemer. De voorstelling verdient vele volle zalen. Ga kijken! Theaterliefhebbers en theaterhaters. Ouderen en met name en vooral ook jongeren. Omdat over de Limburgse wereld van toen wordt verteld en gezongen op een manier die vandaag het hart raakt.

JOS PROP

TONEEL

★★★★☆

Gezien: 'Waar het vlakke land gaat plooiën'.
Door: Toneelgroep Maastricht
In: Theater De Bordenhal Maastricht, 21/3.
Nog te zien aldaar: t/m 12/4.